

9,40 Lt 2010 kovas - birėlis

Svajonų
ROMANAI

SANDRA MARTON
Užsispyrusi nuotaka

Seičų Magnostai

Knygute.lt

**Sandra Marton
(Sandra Marton)**

UŽSISPYRUSI NUOTAKA

Romanas

Versta iš Sandra Marton, *The Sheikh's Defiant Bride*, 2008

© Sandra Marton, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Geicen, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Istockphoto.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PRATARMĖ

Dubako Karalystė, ankstyva vasara

Saulės spinduliai iš blankiai žydro dangaus nusidriekė tartum lydyto aukso juosta.

Nedidelis būrys vyrų sėdėjo ant arklių ir nejudėjo, juos gaubė bekraštės dykumos tyla.

Visų akys buvo įsmeigtos į nuošaliau pasitraukusį raitelį, kuris laikė vištvanagį su užmaukšlintu gobtuvėliu. Paukštis buvo tvirtai įsikibęs nagais jam į riešą, apmautą odine pirštine.

Pagaliau vienas iš būrio švelniai paragino savo žirgą ir prijojo prie jo.

- Laikas, Tarikai, - tyliai pasakė.

Vyriškis, vadinamas Tariku, linktelėjo.

- Žinau.

Jis iš tiesų žinojo. Seniai laikas - tėvas teisus, bet šis paskutinis mirusio brolio Šarifo pagerbimas darėsi beveik toks pat emociškai kankinantis, kaip ir jo laidotuvės.

Kas galėjo pamanyti, kad senovinis paprotys taip draskys širdį? Tarikas užaugo Dubake, bet daug metų negyveno Emyratuose. Jis tapo

šiuolaikiškas, išsimokslinęs - tikras miestietis, o šis gestas tebuvo simbolinis...

- Tarikai?

Šis linktelėjo ir pakėlė ranką. Vanagas sudrebėjo, lyg būtų supratęs, kad gobtuvėlis tuoju bus nutrauktas.

Tarikas atlaisvino paukščiui pančius. Mažulyčiai varpeliai, puošiantys plonas odines kojas veržiančias juosteles, žvangėdami nukrito ant smėlio. Sekundę padelsęs jis atmazgė gobtuvėlį ir nusviedė šalin.

Pirmą kartą nuo tada, kai pateko į nelaisvę, vanagas tapo visiškai laisvas.

Tarikas pakėlė akis į išdegintą dangų. Žiūrint iš šalies, jis atrodė toks pat plėšrus, elegantiškas, kaip ir šis paukštis.

- Šarifai, mano brolau, - kimiai sušnibždėjo, - siunčiu Bašašarą pas tave. Skraidykite abu - tu ir jis - plačioje gimtosios mūsų šalies padangėje amžinai.

Akimirką Tarikas sudvejojo, paskui mostelėjo ranka pirmyn. Paukštis išskleidė galingus sparnus, pakilo nuo pirštinėtos rankos ir nukrido liepsnojančios saulės link.

Kurį laiką niekas nejudėjo ir nekalbėjo. Sultanas atsikrenkštė.

- Atlikta, - tarė gergždžiančiu balsu.

Tarikas linktelėjo, vis dar įsmeigęs akis į saulę, nors vanagas jau seniai buvo dingęs.

- Taip, tėve.

- Tavo brolis ilsisi ramybėje.

Ar tikrai? Tarikui norėjosi tikėti tėvo žodžiais, bet staigi Šarifo mirtis jį sukrėtė. Brolio lėktuvas nukrito ir užsiliepsnojo, prireikė kelių dienų jo palaikams surasti...

- Jis buvo geras sūnus, - tyliai pasakė sultonas.

Tarikas linktelėjo.

- Šarifas būtų buvęs puikus valdovas. Bet jo nebėra ir mums reikia pergaltvoti ateities planus.

Tariko žandikaulis įsitempė. Tikėjosi to, tačiau ne taip greitai. Nors kam atidėlioti tai, ką vis tiek reikės padaryti?

- Suprantama, tėve.

Sultonas atsiduso.

- Nešvaistikime tuščiai laiko, sūnau.

Tarikas nustebeęs žvilgtelėjo į tėvą.

- Tu nesveikuoji?

- Nebent senatvę būtų galima vadinti liga, - sumurmėjo sultonas. - Šarifo mirtis, lyg to dar

mums būtū reikējē, įrodē, kad Kismetas mums vadovauja. Dabar tu esi įpėdinis, Tarikai. Pradedu drebėti vien pagalvojęs apie tai, kas būtū, jei kas nors nutiktū tau...

Daugiau nieko nebereikējo sakyti.

Tarikui teks paveldėjimo našta. Kad užtikrintū tęstinumą ir neišnyktū daug amžių gyvuojanti valdovų giminė, dabar jis turės prisiimti pareigą vesti ir susilaukti sūnaus.

*Jeį Šarifas būtū susituokęs ir turėjęs sūnų...
Jeį Šarifas būtū gyvas, - mąstė Tarikas, o šviešiai pilkas akis ėmė deginti ašaros.*

- Tik prisimink, kas nutiko gretimose šalyse, kai iškilo paveldimumo klausimas, - tarstelėjo sultonas, ne taip supratęs Tariko tylėjimą. - Ar to linkėtum ir mūsų tautai?

Tarikas krenkštelėjo.

- Manęs nereikia įtikinėti, tėve, - kimiai pasakė. - Padarysiu viską, kas turi būti padaryta.

Sultonas šyptelėjo.

- Gerai. O dabar eime. Josime į rūmus ir švėsime tavo brolio gyvenimą.

- Tu jok su kitais, o aš... Noriu valandėlę pa-būti vienas.

Akimirką sultonas dvejojo. Paskui apsuko arklį ir davė ženklą savo žmonėms. Jie nujojo

vorele pagarbiai tylėdami, kaip ir prieš tai.

Nulipęs nuo žirgo, Tarikas paplekšnojo jam per sprandą ir darsyk žvilgtelėjo į dangų.

- Žmoną, Šarifai, - sušnibždėjo, - štai ką, ap-
linkybių verčiamas, aš turiu susirasti.

Tada nusišypsojo. Jei tik brolis būtų girdėjęs šį draugišką pasišaipymą, būtų supratęs. Jie vienas kitą panašiai erzindavo dar būdami vaikais.

- Kaip man tai padaryti, a?

Tačiau vietoj atsakymo teišgirdo vėjo aimaną.

- Reikėtų leisti tėvui ir tarybai išrinkti man nuotaką? Tu juk žinai, kas ja taptų. Abra, kuri pliurptų tol, kol užversčiau kojas. Lila, kuri netrukus svertų dukart daugiau už mane.

Vėjas vėl suaimanavo.

- Be abejonės, vyras turi teisę išsirinkti nuotaką.

Eržilas prunkštelėjo ir ėmė kanopa kasti smėlį.

- Kur man ją rasti, Šarifai? Emyratuose? Amerikoje? Kaip manai?

Žinoma, Šarifo nebuvo šalia ir Tarikas neišgirdo atsakymo, bet jo visai nereikėjo. Jis žinojo, ką būtų pasakęs brolis.

Amerikietė netaptų tobula žmona.

Amerikoje moterys dvejopos: vienos išpaikintos ir domisi neesminiais dalykais, kitos užsišpyrusios ir kovoja dėl lygiateisiškumo.

Taigi jam netiktų.

Be abejo, Tarikas norėjo patrauklios žmonos, bet kėlė ir kitų reikalavimų. Ji turėtų būti maloni, palaikyti pokalbį per pietus nesukeldama politinių prieštaravimų ir manieromis neišsiskirti iš visuomenės sluoksnio, kuriam jis priklauso.

Kitaip tariant, tobulai žmonai tektų atlikti jo palydovės, o ne lygiavertės partnerės vaidmenį.

Vyriui, kuris vieną dieną žengs į sostą, reikėjo tokios moters. Tiesą sakant, kiekvienas trokštų būtent tokios moters. Ir geriausia jos ieškoti čia, tarp savo tautos atstovių.

Vėjas suūkė ir Tarikui prieš akis pakilo nedidelis smėlio verpetas.

Jis įgijo išsimokslinimą Jungtinėse Valstijose, ten gyveno ir dirbo, bet nuo šiol privalės laikytis Dubako, kur vyras namie yra šeimininkas ir vadovauja žmonai, papročių.

Šaižus klyksmas nuaidėjo per dykumą. Tarikas prisidengė akis, pažvelgė į dangų ir išvydo

aukštai sklandantį Bašašarą.

Ženklas, - kai kas pasakytų. Nors jis ir netikėjo ženklais, kuo daugiau svarstė apie nuotakos paieškas, tuo patrauklesnė atrodė mintis apsiriboti Dubaku ir, jei prispirtų reikalas, greitomis šalimis.

Eržilas snukiu bakstelėjo jam į petį. Tarikas sugriebė vadžias ir išoko į balną.

Nuspręsta. Jis pasiliks Dubake savaitę, galbūt dvi, bet tikrai ne ilgiau.

Galų gale nejaugi taip sudėtinga susirasti tinkamą nuotaką?

PIRMAS SKYRIUS

Niujorkas, po dviejų mėnesių

Retai pasitaikydavo, kad jo didenybė šeichas Tarikas al Saifas, karališkasis princas ir Dubako sosto paveldėtojas, suklystų priimdamas sprendimą.

Tvarkant verslo reikalus to niekada nebuvo nutikę. Netgi Tariko priešai, kurie sakė, kad yra per jaunas užsikrauti tokią atsakomybę, ir pranašavo žlugimą, kai prieš ketverius metus perėmė Niujorke esančių Karališkojo Dubako

banko biurų valdymą, turėjo pripažinti, jog jo vadovaujamas bankas suklestėjo.

Tarikas nedažnai klydo ir dėl asmeninio gyvenimo. Be abejo, kartais buvusios meilužės raudodavo ir išvadindavo šaltakrauju šunsniu, kai jis nusprendavo nutraukti santykius, bet ar tai jo kaltė?

Tarikas visada būdavo teisingas, tik kartais - truputį stačiokiškas.

Amžina meilė jo nedomino. Jis nėrėsi iš kailio, kad moterys tai kuo aiškiausiai suprastų. Amžina meilė Tarikui siejosi su žmona, santuoka, vaikais - vertybėmis, kuriomis neabejojo džiaugsiąsis ateityje...

Bet taip jau susiklostė, kad ateitis virto dabartimi.

Taigi gimtinėje, pakėlęs akis į dykumos saulę, jis pažadėjo susirasti žmoną per savaitę. Daugiausia - dvi. Po galais, negi tai galėtų būti sunku?

Stovėdamas prie stiklinės sienos didžiuliam kampiniame kabinete Žemutiniame Manhata-
ne, Tarikas rūščiai žvelgė į tekančią Hadsono upę.

Visai nesunku.

Tikriau - net neįmanoma.

- Kvailys, - sumurmėjo pro sukąstus dantis.

Laikas bėgo. Namie Tarikas praleido dvi savaites, baigėsi ir trečia, paskui - ketvirta. Jo tėvas surengė iškilmingus pietus ir pakvietė visas kilmingas šeimas, kuriose tik buvo santuokai tinkamų dukterų.

Tarikui visos jos pasirodė turinčios ydų.

Tada tėvas sukvietė papietauti tokias pat gretimų šalių šeimas. Tarikas dar ir dabar krūptelėdavo tai prisiminęs. Tos jaunos moterys buvo išsirikiavusios į eilę, kad būtų jam pristatytos, ir kiekviena puikiai žinojo, ko atvykusi...

Jis tarstelėdavo: *Sveika, kaip laikotės?*, pačiuodavo ranką, užmegzdavo beprasmišką pokalbį ir žiūrėdavo, kaip nuraudusi mergina imdavo krizenti. Nė viena nepažvelgė jam į akis, nes gerą reputaciją turinčios jaunos moterys taip įžūliai nebūtų galėjusios pasielgti.

Tarikui dingtelėjo, kad taip perkami arkliai. Ir nuo tos akimirkos kitaip į jas nežiūrėjo, tik kaip į kumeles, paklusniai laukiančias, kurią gi pasirinks eržilas.

- Nagi? - nekantriai paklausė tėvas baigusis antriems pietums. - Kuri tau patiko?

Nė viena.

Visos buvo per aukštos. Per žemos. Per lieknos. Pernelyg apkūnios. Jos kalbėjo per daug arba per mažai. Buvo pernelyg įsitempusios, per daug gyvybingos... Susierzinęs, supykęs ant savęs, kad nepavyko įvykdyti to, ką privalėjo, prieš mėnesį Tarikas grįžo į Niujorką.

Galbūt jis klydo dėl amerikiečių? Gal ras čia tokią, kuri atitiks jo reikalavimus. Dar kartą gerai pagalvojęs suprato, kad pražiūrėjo kelis dalykus ir kad šios šalies merginos galėtų būti visai tinkamos kandidatės.

Apskritai amerikietės buvo patrauklios. Saulė, vaikystėje nešiotos dantų plokštelės, daugybė vitaminų ir kalcio...

Vien tai joms suteikė tam tikrą vertę.

Be to, jos išprususios, visuomeniškos, puikiai žino vakarėlių taisykles, moka pradėti pokalbį ir priversti kitus šypsotis, nekelia peštynių.

O geriausia - kad mėgsta titulus. Tos, kurias jam teko sutikti, nėmaž nesigėdydamos leido suprasti, jog ryžtųsi viskam, kad tik pasičiuptų karališko kraujo turintį vyrą.

Žinoma, kuo aiškiau jos tai parodydavo, tuo greičiau jis nuo jų pasprukdavo... Bet taip buvo anksčiau.

Dabar tinkamos kandidatės troškimas ištekė-

ti už karališkosios šeimos nario buvo pranašumas.

Šiaip ar taip, Tarikas nusprendė, jog niekam nepakenks, jei išplės paieškos ribas. Apsižvalgys Niujorke ir pažiūrės, ką ten galima rasti.

Tačiau atsakymas buvo vienintelis - nieko.

Tarikas priimdavo gausybę kvietimų pasiplaukioti Zundo sąsiauryje, dalyvauti vasaros šventėse Konektikute ir labdaros renginiuose Hamptone. Pietaudavo su daugybe moterų, vesdavosi jas į teatrą, į koncertus Centriniam parke. Rodėsi, visoms jie labai patiko, nors akustika buvo prasta, vargino karštis ir Manhato drėgmė.

Jis nuėjo į pasimatymus su tiek moterų, kad po kurio laiko pradėjo baimintis, jog supainios vardus. Įdomu, kuo visa tai baigėsi?

- Niekuo, - niūriai tarė pats sau.

Per du mėnesius alinančių ieškojimų Tarikas nė kiek nepriartėjo prie tikslo susirasti tinkamą kandidatę tuoktis.

Kaip ir tada, kai tikėjosi apsiriboti paieškomis gimtinėje. Tiesiog moterys visko turėjo per daug - įskaitant ir norą įsiteikti. Galbūt skirtumas tik tas, kad Jungtinėse Valstijose jos nenuleisdavo akių, bet ketinimai buvo tokie

pat....